

**K rukám Vážených soudců:
JUDr. et PhDr. Stanislav Balík,
JUDr. Dagmar Lastovecká,
JUDr. Jiří Nykodým**

Ústavní soud České republiky
Joštova 8
660 83 Brno

Věc: Odpověď na zamítavé usnesení sp. zn. II ÚS 3588/12

„Stát investuje nemalé finanční prostředky k nalezení náhradní rodinné péče pro děti bez vlastních rodičů. Když ovšem má dítě oba rodiče, ten samý stát zcela systematicky jednoho rodiče z výchovy dítěte eliminuje. Stát paušálně vytváří takové prostředí, kde jeden z rodičů nemá možnost o své dítě osobně pečovat.“

Vážení soudci,

dovoluji si Vám napsat odpověď na Vaše zamítavé stanovisko k mé stížnosti směřované primárně k rozhodnutí Krajského soudu v Brně, ale také k ostatním orgánům veřejné moci, se kterými jsem za poslední dva roky přišel v opatrovnickém řízení do styku. V důsledku, dle mého názoru, zcela nekoncepční práce dotčených orgánů, a to ať už soudů nebo orgánů státní správy, bylo nadané, fyzicky i psychicky zdravé a talentované dítě vytrženo ze stabilního výchovného prostředí obou svých rodičů a svěřeno do péče matky. Mě, biologickému otci, otci zcela výchovy způsobilému, vysokoškolsky vzdělanému, doktoru technických věd, bylo znemožněno podílet se na výchově vlastního dítěte. Celou dobu jsem se k výchově i výživě otevřeně hlásil, vždy jsem o výchovu usiloval. Nebyl jsem však vyslyšen a proti mé vůli bylo státní mocí rozhodnuto jinak. Moje zákonná povinnost poskytnout svému dítěti osobní péči, byla paušálně nahrazena povinností hradit výživné k rukám matky. Krajský soud šel dokonce tak daleko, že ze mě udělal ze dne na den dlužníka, když mi zpětně vyměřil zcela nesmyslné dlužné výživné, i přesto, že jsem Okresním soudem stanovenou vyživovací povinnost bezezbytku plnil. Tento postup, který postrádá jakékoliv racionální odůvodnění, jste vy svým zamítavým usnesením schválili. Ptám se proč, a ptát se budu v této odpovědi ještě mnohokrát.

Dovolte mi prosím, abych polemizoval s Vašimi názory, které Vás k rozhodnutí vedly a které uvádíte v odůvodnění výše zmíněného usnesení.

Výchova

V bodu 5 v odůvodnění Vašeho usnesení končíte poněkud komplikovaný odstavec větou, že: *„Nejlepší zájem dítěte může být nalezen někde úplně jinde, než ho shledávají rodiče, či jeden z nich“*. To je zajisté možné, ale již neuvádíte, kde je třeba takový zájem hledat. I přes absenci jakékoliv definice tento pojem hojně využíváte v celém dalším textu k obhajobě

svých tvrzení. Ptám se tedy, tentokrát Vás, co to je onen tajemný zájem dítěte, na který se každý tak často odvolává a přitom je možné, aby ho každý spatřoval někde jinde?

Vážený soudci, já se totiž domnívám, že zájem dítěte je zájem DÍTĚTE, nikoliv matky, nikoliv otce, nikoliv soudkyně nebo sociální pracovnice – zájem dítěte je jen jeden a náleží tomu konkrétnímu dítěti! A to je také důvod proč ho každý nemůže shledávat někde jinde, jak mylně uvádíte. Neustálé omílání tohoto pojmu mě utvrdilo v tom, že tento pojem je pojmem neurčitým, zákonem blíže nespecifikovaným a slouží tak jako berlička pro každého, k obhajobě svých osobních zájmů a rozhodnutí; se skutečným zájmem dítěte, však nemá pranic společného.

Nikdo z Vás moje dítě neviděl, nikdo z Vás jste se na jeho zájem nezeptal. Slepě věříte zaujatým znaleckým posudkům a výchovným zprávám, ze kterých si navíc vybíráte jen to, co se Vám hodí. Já jsem svoji dcerku 6 let vychovával, mám ji rád, byl jsem s ní každý den v těsném kontaktu, než mi s ní žena utekla. Přesto je můj pohled na zájem vlastního dítěte Vámi devalvován ve prospěch anonymních soudců senátu Krajského soudu (pro Vás anonymních a pevně v to doufám), i když se opět nikdo z nich s dítětem osobně nesetkal. Ale přesto tito soudci ve svém rozsudku vytváří dalekosáhlé závěry o tom, co je nebo není v zájmu mé dcery, a ještě navíc zcela opačně, než to shledal soud předchozí. Slušně řečeno, toto se mi nelíbí.

Zájmem dítěte přece není, aby bylo vytrženo z úplné rodiny, ze stabilního výchovného prostředí, kde 6 let spokojeně vyrůstalo, poznávalo svět a své nejbližší. Zájmem dítěte nemůže ani být násilné odloučení od svých kamarádů, a to doslova ze dne na den, které od té doby již nikdy nevidělo. Zcela jistě není zájmem dítěte ani to, aby přišlo o domov, jistotu a zázemí, bylo neustále vystavováno stresům a nejistotám z neznámého prostředí nového dětského kolektivu, kde nikoho neznalo. Naproti tomu zájmem dítěte bezpochyby je, aby vyrůstalo v úplné rodině s maminkou a tatínkem, a pokud tato forma z nějakého důvodu není možná, potom v uspořádání úplné rodině nejbližší – v co možná nejtěsnějším kontaktu obou milujících rodičů. Děti přece mají právo na výchovu a péči svých rodičů, neboť právě rodiče jsou primárním výchovným subjektem dětí. Vše ostatní je zlé a pro děti špatné. Snad není třeba připomínat, že nedodržení těchto elementárních principů je pro děti samotné nenahraditelnou ztrátou, narušení jejich osobností, se kterou se budou vyrovnávat celý život.

Jako příklad uvádíte nález **ÚS 2471/2010**, který jste sami rozhodovali (Balík, Nykodým, Lastovecká). Jednalo se o česko-francouzský pár a omezení vycestování mimo území ČR v době rozhodování soudu o úpravě poměrů nezletilého dítěte. Otec, francouzský občan, si stěžoval na rozhodnutí soudu o předběžném opatření, které mu ukládalo zdržet se vycestování s nezletilou. **Jeho stížnost jste zamítli.** V mém případě však matce nikdo v útěku s dítětem ode mne nebránil. Naopak, všechny soudy kroky matky úředně schválily. Váš příklad tedy poněkud nechápu. **Spíše se zde nabízí otázka, proč je zájem dítěte tak často totožný právě se zájmem matky (dle ČSÚ až v 90%)???**

Body 6, 7 a 8 jsou dle mého názoru snad největším omylem Ústavního soudu v celém odůvodnění zmíněného usnesení. Nebojím se napsat přímo mystifikací, alibistickými frázemi, kterými obhajujete kroky matky a soudů nižších stupňů. Argumentů svědčících pro opak jsem uvedl ve své stížnosti mnoho. Nevyvrátili jste mi ani jeden. Váš pohled na věc v podstatě ignoruje realitu porozvodového uspořádání, které české soudy každodenně vytvářejí jako přes kopírák. Okresní i Krajský soud nadřžovaly matce a jen hlupák si může myslet opak. **Pokud bych já, jako otec, odcestoval s dítětem bez vědomí matky ze**

společné domácnosti a nerespektoval rozhodnutí soudu, je zcela nepochybné, že by mi soudy dítě do péče nesvěřily, ba naopak by mi dítě odebraly a s následky bych se jistě dlouho osobně potýkal.

Matka s vydatnou pomocí státních orgánů a podle návodu právní zástupkyně – bez vědomí a souhlasu otce – potají unese dítě z jeho trvalého bydliště do bydliště svých rodičů. Všichni jí v tom jdou následně na ruku. OSPOD jí nejen dá návod jak unášet beztrestně děti, ale ještě jí e-mailem radí co a jak, místo toho, aby neprodleně uvědomil soud a jako opatrovník zahájil správné řízení o udělení výchovného opatření. Opatrovnický soud, místo toho, aby informoval OSZ a policii, nebo alespoň udělil matce napomenutí dle ZoR, klidně vydá předběžné opatření o úpravě poměrů, kterým kroky matky zlegalizuje, nové výchovné prostředí na mnoho let zafixuje a otci do budoucna znemožní jakýkoliv podíl na výchově své dcery, která do dané chvíle probíhala zcela bez problémů. **Ptám se, jak je to možné? Kde je ona deklarovaná rovnost práv rodičů? A kde jsou alespoň nějaká elementární práva dítěte?**

Snad tím nejvýznamnějším argumentem, proč měl být napadený rozsudek okamžitě zrušen, je právě ona skutečnost, že jako otec jsem nemohl svým chováním, konáním a jednáním současný stav nijak ovlivnit. Ten vznikl zcela nezávisle na mém názoru a vůli. Domnívám se, že toto je samo o sobě zcela dostatečný argument ke zrušení všech předchozích rozhodnutí ve věci, neboť státní instituce udělaly z otce nemyslitelnou tvora, bez jakýchkoliv obecně uznávaných práv a svobod. Kdybych podával jeden návrh za druhým, kdybych svůj veškerý čas a úsilí věnoval rodině, kdybych byl dítěti skvělým tátou, kdybych se na hlavu postavil... A nebo naopak, kdybych jen stál v koutě, rodinu i dítě zanedbával, čas trávil po hospodách, kdybych byl lumpem tělem i duší... Výsledek by byl vždy pořád stejný! Dítě by bylo svěřeno do péče matky a otci uložena povinnost hradit výživné. Prosím Vás, tohle jsou ona nedotknutelná a Ústavou garantovaná práva, nad kterými byste měli držet ochrannou ruku? Toto přece nemůže být v souladu s ústavním pořádkem této země! A vy se pod toto bezpráví s klidem podepíšete? A ještě to obhajujete?

Nevím o jaké dynamice vztahu s nezletilou hovoříte, sám Okresní a Krajský soud vytvořily podmínky, ve kterých nyní posuzujete onu dynamiku. Ona dynamika směřující od úplné a funkční rodiny v bydlišti otce k výlučné péči matky u jejich rodičů nevznikla sama od sebe, matka za pomoci státu ji vytvořila. Totéž platí i o vzdálenosti bydlišť rodičů. Proto také jakékoliv podmiňování střídavé výchovy vzdáleností těchto bydlišť považuji z Vaší strany za velmi nekorektní. Mimoto, se v této části opět odvoláváte na zájem dítěte, který nyní již zcela otevřeně spatřujete ve výlučné péči matky. **Nelze se přece odvolávat na stav, který státní moc vytvořila anebo vytvářet pomáhala!** To považuji za principiální popření nezávislého a nestranného rozhodování soudů. Vždyť to je nadržování.

Závěr bodu 7, kde velebíte matku za to, že díky její aktivitě nezletilá nastoupila povinnou školní docházku, zcela otevřeně svědčí i o Vaší zaujatosti. To, že Okresní soud odmítl vydat souhlas k zahájení školní docházky dítěte a matka tento výrok úmyslně nehodlala respektovat, aby mi zabránila jednou provždy ve výchově vlastního dítěte, opět ignorujete. Proč? Opět Vám uniká skutečnost, že matka nejprve bránila povinné školní docházce dítěte, když žádala její odklad, a to v době, kdy rodina ještě bydlela pohromadě u otce. Proč asi? Neboť bylo třeba zabránit nástupu dítěte do školy v místě bydliště otce. Po útěku od něj však matka naopak dítě do školy obratem umisťuje. Že by snad změnila názor? To si vážně myslíte?

Matka nerespektovala zájem dítěte, ale pouze zájem svůj. I Okresní soud neochotu matky umožnit dítěti výchovu oběma rodiči přece komentoval slovy: „*V daném případě je zřejmé, že matka povýšila své zájmy a svůj negativní vztah k otci nad zájem nezletilé Anny, které chtěl soud umožnit rovnoměrnou péči obou rodičů, která by jí byla ku prospěchu*“. Naproti tomu, já jsem vypravoval 5 návrhů řešení situace v jednoznačném zájmu dítěte i všech zúčastněných, jak se poměry díky matce a soudům postupem času násilně měnily – matka nepředložila v zájmu dítěte ani jeden, pouze neustále opakovala svoji výlučnou péči. Přesto soudy tento jednostranně výhodný návrh (zvuči) schválily v zájmu dítěte.

V bodu 8 se odvoláváte na náleze ÚS, zřejmě máte na mysli **ÚS 1206/2009**, kdy střídavá péče nesmí být podmíněna nesouhlasem jednoho rodiče, pakliže tento nesouhlas není založen na relevantních důvodech. Dále zcela alibisticky uvádíte, že existence takového souhlasu / nesouhlasu nebyla v daném případě nosným důvodem napadeného rozhodnutí. Samozřejmě, že byla, ale protože soud i matka vědí o citovaném nálezu, nahradily nosný důvod prostého nesouhlasu důvody rafinovanějšími. Zejména konfliktními vztahy mezi rodiči (uměle živěnými matkou), neschopností vzájemné komunikace, neochotou ke spolupráci při výchově a zejména únosem dítěte od otce a jeho umístěním do základní školy – tedy vytvořením nových poměrů. Po pečlivém prostudování citovaného nálezu byste pak museli dojít k závěru, že **není možné hodnotit nesouhlasný postoj rodiče pouze z pohledu faktického verbálního souhlasu či nesouhlasu, nýbrž ze všech projevů obstrukčního chování, které mají za cíl jakoukoliv spolupráci rodičů při výchově dítěte znemožnit**. V takovém případě se dítě v důsledku nízkých pohnutek jednoho rodiče stává nástrojem či rukojmím k trýznění druhého rodiče skrze své vlastní dítě. Strategie matky znemožnit otci výchovu dítěte je ve všech citovaných případech stejná a je přece lhostejné zdali matka otevřeně hlásá nesouhlas s určitou formou péče a nebo tento nesouhlas dává najevo jiným způsobem.

Styk

K bodu 9. Na jedné straně mi dáváte za pravdu v tom, že Krajský soud neměl oporu v zákoně, když zrušil střídavou výchovu, ale již se nenamáhal stanovit mi alespoň styk s dítětem. Na straně druhé píšete větu: „*Nicméně k nápravě tohoto stavu je stěžovatel před podáním ústavní stížnosti povinen vyčerpat všechny procesní prostředky, které mu zákon poskytuje, což stěžovatel neučinil, a proto je tato námitka v dané fázi nepřipustná*“. **Tuto větu snad při troše zdravého rozumu nemůžete myslet vážně. Vy mě snad radíte absolvovat celé soudní martyrium ještě jednou? Tedy další dva roky se soudit o styk s vlastním dítětem, a to ještě se zcela nejistým výsledkem? A proč?**

Je přece naprostým nesmyslem klást mi za vinu, že jsem nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mi zákon poskytuje. Já jsem samozřejmě všechny procesní prostředky v dané věci vyčerpal! Vždyť zákonná úprava poměrů zahrnuje komplexní úpravu práv a povinností k nezletilému dítěti, zejména komu má být dítě svěřeno do výchovy a jak má každý z rodičů přispívat na jeho výživu. A to včetně úpravy styku dítěte s rodičem, kterému nebylo dítě svěřeno do péče, neboť právě tato část je jednou z podmínek pro hodnocení komu dítě do péče svěřit dle §26 odst. 4 ZoR: „*Soud dbá, aby bylo respektováno právo dítěte na péči obou rodičů a udržování pravidelného osobního styku s nimi a právo druhého rodiče, jemuž nebude dítě svěřeno, na pravidelnou informaci o dítěti*“. **Stejně tak, pokud chce soud objektivně rozhodovat o výši výživného, musí přece vědět, kdo a kdy o dítě osobně pečuje, a to včetně tzv. styku.**

Domnívám se, že Váš odkaz na nové řízení je nesmyslný i z toho důvodu, že by se jednalo o zcela jiné řízení, o jiné věci. Já si stěžoval na rozsudek Krajského soudu, jehož povinností bylo řešit výchovu, výživu i s tím související styk. A to tento soud neudělal, jak jste sami v první větě odstavce konstatovali. **Nechápu tedy, proč z tohoto důvodu nebyl předmětný rozsudek zrušen.** Naproti tomu odstavce končíte opět zcela alibistickým tvrzením: „*Obecné soudy tudíž mohou a mají nadále zasahovat ve prospěch zachování a podpory vazby mezi stěžovatelem a nezletilou, byla-li by tato vazba ohrožena nebo poškozena.*“ **Zapomněli jste dodat, že napoprvé, a ne aby se otec po jednom rozhodnutí soudu domáhal dalších věci, na které dotčený soud ve svém rozsudku jaksi pozapomněl (rozuměj v rozporu se zákonem).**

Výživa

Vrcholem neodbornosti a absencí právního přístupu z Vaší strany je bod č. 10. Zde se naplno projevuje Vaše otevřená neochota respektovat rovnost rodičů před zákonem, jejich nedotknutelná práva daná Ústavou, Listinou i mezinárodními dohodami, kterými je Česká republika vázána. Věta: „*Konečně stěžovatel evidentně zaměňuje své výdaje související s rodičovstvím s jeho příspěvkem na výživu nezletilé.*“, je toho jasným důkazem. Je přece lhostejné nahradíme-li pojem **výživné** pojmem výdaje souvisejícími s rodičovstvím. Řešení se nedobereme, stále budou vyvstávat stejné otázky. Proč byla stanovena vyživovací povinnost pouze otci a nikoliv matce? Otec přispívá na výdaje související s rodičovstvím matky, při pobytu dítěte u ní – a kdo přispívá na výdaje související s rodičovstvím otce při pobytu dítěte u něj? Nikdo! A proč otec přispívá na výživu dítěte k rukám matky i v době, kdy je dítě zrovna s ním – např. o letních prázdninách? A tak bychom mohli pokračovat. **Vzhledem k tomu, že se Krajský soud odmítl zabývat stykem otce s dítětem, nemohl přece ani vědět, kdo a kdy o dítě osobně pečuje a tím i objektivně stanovit příspěvek na výživu dítěte u druhého rodiče. Neboť, jak dobře víte, výživné náleží dítěti, nikoliv rodičům, a proto výživné (příspěvek na výživu) musí být vždy fyzicky tam, kde je dítě a ne ruky matky.**

Místo této elementární selské logiky mi Krajský soud stanovuje dlužné výživné, a to i za období, kdy dítě prokazatelně nebylo s matkou, ale se mnou, jak postupně přicházela v platnosti různá předběžná opatření – nejprve každý víkend, následně polovinu měsíce po dobu letních prázdnin a nakonec dvakrát do měsíce od soboty do neděle. Dlužné výživné však bylo kalkulováno jako zcela konstantní, tedy vůbec nezohledňující dobu, kterou trávilo dítě s matkou a nebo s otcem. **Takové rozhodnutí zcela popírá smysl vyživovací povinnosti, kdy se lze právem domnívat, že soudkyni Lamichové zřejmě šlo jen a pouze o stanovení výživného otci k rukám matky, nikoliv o samotnou jeho podstatu, tedy o příspěvek na výživu dítěte u druhého rodiče.** A to vše bez možnosti jakéhokoliv opravného prostředku proti této zvlí. Nyní se mohu jen ptát, toho jste si v tom rychlém zamítnutí mé stížnosti nevšimli? A nebo nechtěli všimnout?

S politováním musím konstatovat, že co věta, to perla: „*Přítom výše příspěvku stěžovatele na výživu nezletilé, byla odvolacím soudem stanovena víceméně ve stejné výši jako v rozsudku soudu prvního stupně, proti němuž se stěžovatel vůbec neodvolal.*“ To je vtip? Prosím Vás, umějí soudci Ústavního soudu počítat? Soud prvního stupně rozhodl o střídavé výchově a stanovil vyživovací povinnost oběma rodičům – otci uložil povinnost přispívat na výživu nezletilé k rukám matky částkou 5.000 Kč měsíčně a matce povinnost přispívat na výživu nezletilé k rukám otce částkou 2.500 Kč. Krajský soud však stanovil vyživovací povinnost pouze otci ve výši 5.000 Kč – u matky zřejmě jaksi předpokládal nějaké blíže nespecifikované výdaje na dítě. Matka přitom ve své výpovědi uvedla, že celkové výdaje na dítě činí 5.000 Kč

měsíčně. **Po rozhodnutí Krajského soudu tedy pokrývá můj příspěvek na výživu dítěte u matky celých 100% jeho potřeb.** Z toho selským rozumem vyplývá, že rodičovské náklady matky jsou nulové, kdežto moje rodičovské náklady navíc zahrnují i výdaje, které s dítětem mám, když je zrovna se mnou. Na rozdíl od matky, mě však, po rozhodnutí Krajského soudu, na ně nikdo nepřispívá.

Ještě jednou a pomalu pro soudce Ústavního soudu: 5.000 Kč (příspěvek otce matce) – 2.5000 Kč (příspěvek matky otci) = **2.500 Kč**, to jsou soudem stanovené výdaje otce v případě rozhodnutí soudu I. stupně o střídavé výchově. Tato částka je zcela jistě menší než **5.000 Kč**, což jsou soudem stanovené výdaje otce v případě rozhodnutí soudu II. stupně. Proč bych se tedy odvolával?

Kdybyste si pečlivě přečetli i rozsudek soudu I. stupně, a já pevně věřím, že jste tak učinili, všimli byste si další zcela fatální nelogičnosti při určování výše výživného. Soud svým rozsudkem nařizoval rodičům, aby si při střídavé péči přeposlali měsíční náklady na dítě vypočtené jako 1/6 z jejich příjmů, tedy jako by dítě bylo svěřeno do výlučné péče jednoho rodiče. Nikoliv jen 1/2 této částky, neboť každý z rodičů přispívá na výchovu dítěte u druhého rodiče pouze na polovinu měsíce, tedy 50%. **V důsledku toho by byla životní úroveň dítěte u matky dvojnásobná nežli u otce, tedy dítě by se paradoxně mělo lépe u rodiče s nižšími příjmy než u rodiče bohatšího.** Správně měl soud rozhodnout o příspěvku takto: 2.500 Kč příspěvek otce k rukám matky, 1.250 Kč příspěvek matky k rukám otce. Tutéž částku by pak každý rodič investoval na výchovu dítěte u něj. Životní úroveň dítěte by pak byla u obou rodičů stejná, což je zcela jistě cílem.

Ještě jednou a pomalu pro soudce Ústavního soudu: Matka má příjem 15.000 Kč, příspěvek na výživu bude 1/6 z příjmů = **2.500 Kč**. Otec má příjem 30.000 Kč, příspěvek na výživu bude také 1/6 z příjmů = **5.000 Kč**. Celkem má dítě na měsíc k dispozici částku min. 5.000 Kč + 2.500 Kč = **7.500 Kč**. Každý z rodičů přispívá na výchovu dítěte při pobytu dítěte u druhého rodiče, v případě střídavé výchovy činí tento poměr **50%**, proto otec posílá matce 5.000 Kč * 50% = **2.500 Kč**, matka posílá otci 2.500 Kč * 50% = **1.2500 Kč**. Dítě u matky bude disponovat částkou 2.500 Kč od otce + 1.250 Kč vlastní příspěvek matky = **3.750 Kč**. Dítě u otce bude disponovat částkou 1.250 Kč od matky + 2.500 Kč vlastní příspěvek otce = **3.750 Kč**. Kontrola: 3.750 Kč + 3.750 Kč = **7.500 Kč**. **Jak prosté a spravedlivé!**

Bod č. 10 končíte líbivou fází o tom, že Ústavní soud sice shledává stěžovatelovy námitky o nepoměru při hrazení nákladů souvisejících se stykem za relevantní, ale opět mě odkazujete na další řízení o styku s dítětem – viz předchozí bod. Napadám tento rozsudek, který tento stav způsobil, žádal jsem jeho zrušení. Odkaz na nějaká další rozhodnutí v budoucnu o téže věci mi přijdou z lidského hlediska jako vyhýbavá a trapná. O hledisku právním jsem se již zmínil.

Závěrečné ustanovení v odůvodnění

Odůvodnění končíte větou, že Ústavní soud ze všech výše uvedených důvodů neshledal, že by došlo k porušení základních práv stěžovatele (anebo nezletilé) a proto ústavní stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou. **Nabízí se otázka, jak mohl Ústavní soud shledat stížnost jako neopodstatněnou jen na základě rozsudků, které byly napadeny?** A to bez jakéhokoliv dokazování pouze s využitím argumentů soudů nižších stupňů, jejichž objektivitu jsem ve své stížnosti rozporoval? Nic z tvrzení v napadeném rozhodnutí jste si neověřili, ale na jeho závěrech stavíte své odůvodnění. Vskutku podivné!

Suma summarum...

S politováním musím konstatovat, že od nejvyšší soudní instituce v zemi bych čekal poněkud více. Namísto polemiky nad výkladem a aplikací ústavního pořádku České republiky, základních práv a svobod, popř. mezinárodních dohod, kterými je Česká republika vázána, se z odůvodnění zamítavého usnesení pouze dovídám subjektivně zabarvené názory, obecné fráze a komentáře. Já jsem reklamoval mnoho ústavně-právních principů, které jsem ve své stížnosti konfrontoval s rozsudky obecních soudů, citoval jsem Ústavu, Listinu i ony Mezinárodní dohody. U Vaší práce však postrádám vyšší odbornost a širší erudici. Jako občan jsem z toho zklamán.

Z odůvodnění je také více než zřejmé, že Ústavní soud nechtěl mé stížnosti vyhovět. Líbivými frázemi obhajujete stav, který jsem jako účastník řízení a otec nemohl nijak ovlivnit, a ať rozhodl Krajský soud jakkoliv, tak rozhodl správně, spravedlivě a v zájmu dítěte (i kdyby rozhodl, že bude dítěti nejlépe na měsíci...). **Selektivně si vybíráte ty části stížnosti, na základě kterých mohl ÚS stížnost zamítnout, avšak skutečnosti, na základě kterých mohla být stížnost uznána za oprávněnou, přehlížíte bez jakéhokoliv komentáře.** Domnívám se, že těchto zásadních, řekněme ústavněprávních kolizí, je v mé stížnosti většina.

Jinými slovy, místo toho, abyste zjišťovali, proč otec může a proč by měl vychovávat vlastní dítě, tak jako matka, neboť oba jsou si přece ve svých právech rovni, co a nebo kdo mu v tom vlastně brání, neustále si alibisticky zdůvodňujete, proč otec nemůže své dítě vychovávat a proč tedy ony soudy rozhodly tak, jak rozhodly. Přesněji řečeno, jak chtěly rozhodnout, ještě před tím, než rodiče vůbec vstoupili do soudní síně. Absolutní absence výkladu a aplikace zákona, nýbrž jen svévole, chaos a průtahy dle známé fráze: „Chceme, pomůžeme; nechceme, neumíme.“

Jednání u Krajského soudu bylo tyátrek, předem připravenou divadelní hrou, obehnanou fraškou. Ve své stížnosti jsem uvedl mnoho argumentů, které vyvracejí tvrzení soudu a jednoznačně svědčí, když už ne pro jeho neodbornost, tak zcela jistě pro zjevnou podjatost. Pokud nerozumíte těmto odborným termínům, lze uvést i konkrétní výroky soudu z průběhu jednání. Povýšené, odměřené až arogantní slova předsedkyně senátu směřované k mé osobě: „A vy budete chtít co? Asi střídavou výchovu, že?“, „Soud nemůže nikoho k ničemu nutit.“ A podobné bláboly. Není většího důkazu o zaujatosti soudkyně Lamichové, nežli její výrok: „**Skutečnost, že by otec v době, kdy by byla nezletilá v jeho péči, měl upravenou pracovní dobu tak, aby se jí mohl více věnovat, než je tomu u matky, která pro dojíždění do práce přenechává zčásti péči o ni na svých prarodičích, nemohla být argumentem, který by převážil ve prospěch střídavé péče.**“ Pokud k výroku ještě přidáme skutečnost, že právní zástupkyně matky je spolužačkou předsedkyně senátu Lamichové, domnívám se, že k tomu již není třeba cokoli dodávat.

A takhle to dopadá, když se dá právo lžím a pravdě púst...

Matka mi nyní milostivě půjčuje dítě každých 14 dní od pátku do neděle, když si pro něj přijedu a zase ho samozřejmě na své náklady dovezu zpět. Matka je vychytralá, neboť čím více času bude nyní dítě trávit se mnou, tím více na tom ona vydělá (finančně). Jak jste svým zamítavým stanoviskem ukázali, jsem povinen hradit výživné k rukám matky bez ohledu na to, kdo v danou chvíli osobně o dítě pečuje. Mohu Vám upřímně říci, že se dítěti těžko vysvětluje, že již nemám více peněz na koupení drahých hraček při každé návštěvě, protože

peníze posílám mamince. V očích dítěte je maminka ta, která dítěti vždy všechno koupí, já jsem naopak ten, který škudlí. Popletené dítě však již neví, že u té hodné maminky se má právě tak dobře, díky penízkům od tatínka.

Matka, povzbuzena svým úspěchem, tedy tím, že její intriky a lži jsou de facto legitimním způsobem jak dosáhnout svého, mi nyní neustále dává najevo svoji nadřazenost a moc. To se projevuje třeba vyhrožováním exekucí, pokud se snad v platbě někdy opozdím nebo tím, že matka zatím nepožádala o výživné pro rozvedeného manžela. O nárocích v rámci vypořádání SJM ani nemluvě.

Dítě u matky strádá, chybí mu láska i racionální přístup otce. Já dítě vychovávat nemohu, jsem daleko. Matka odjíždí každé ráno do zaměstnání a vrací se v pozdních večerních hodinách. Většinu dne tak tráví dcera s prarodiči, ve škole, v družině, na ulici, před televizí a počítačem. Do školy dochází sama a sama se také vrací. Chtěl bych své dítě vodit do školy, ale nemohu, matka může, ale nechce. Odpoledne se dítě nudí a čeká na návrat maminky ze zaměstnání.

Dítě je obdařeno sportovním talentem, který v něm však nikdo neprohlubuje. Chybí mu pohyb pod odborným vedením. Lékařské vyšetření z poslední doby ukázalo vadné držení těla, narušenou nožní klenbu, křivá záda. Pokud se matky dotáží, proč dcera nechodí do nějakých pokročilých pohybových kroužků, odpoví mi: „*A kdo by ji tam vodil?*“.

Když za mnou dcera jednou za 14 dní přijede (já si ji dovezu), chce být u mě co nejdéle, odjezd uměle protahuje. Dovídám se věci, které se mámě bojí říct, my však diskutujeme o všem zcela otevřeně. Náš vztah je i při tom minimu času, který nám byl i Vámi vyměřen, na dobré úrovni – zatím. Dcera se matky bojí, lže jí, říká jí jen to, co chce ona slyšet, neboť ví, že by následovalo hašteření, citové vydírání a psychický nátlak. Třeba to, že nechce jet na skautský výlet na několik dní, protože se v noci bojí. V očích matky za to samozřejmě mohu já, neboť tento výlet dítěti záškodnický rozmlouvám...

Dcera vždy jezdí se sportovní taškou plnou oblečení, kterou jsem ji koupil. Když odjíždí, loučí se se všemi hračkami: „*Igráčci, promiňte, já ted' tady dlouho nebudu...*“. Je to dojemné a smutné zároveň, a také to zcela vyvrací nesmyslná tvrzení neznalé veřejnosti, ale i soudkyň, sociálních pracovníků a soudních znalkyň, že dítě při střídané péči jezdí s batůžkem, má dva domovy, dvoje hračky, dvoje oblečení, apod. Ne, dítě vždy jezdí s batůžkem, vždy má dva domovy, dvoje hračky a dvoje oblečení, když se rodiče rozejdou!!!

Kdykoliv projedeme kolem školy, kam měla dcera původně docházet, nebo když se náhodou setká se svými bývalými spolužačkami z MŠ, je na ní vidět hluboké citové rozpoložení, zádumčivost, skelný pohled do dálí. Jsem přesvědčen, že kdyby se mohla vrátit do původního kolektivu a navštěvovat školu zde, byla by šťastná.

S kolektivem spolužáků v bydlišti matky se dcera nikdy nesžila tak, jako v předchozím bydlišti u mě. Všiml jsem si, že si dítě selektivně hledá vrstevníky se stejným postižením, tedy kamarádky s několika tatínky nebo maminkami. Ano, mluva dítěte již tomu taky odpovídá – vulgarity, nedostatek citu, arogance.

Závěr

Stát vytvořil mocenské postavení jednoho rodiče – práva jednoho byla nadřazena nad práva druhého. Uměle vytvořená nerovnováha prohloubila porozvodový stres, vztahy mezi rodiči tomu odpovídají.

V konečném důsledku rodiče nevychoívávají své dítě, dítě není vychovááno vlastními rodiči, dítě „vychováívají“ prarodiče matky. Dítě přišlo o úplnou rodinu. Otec je ze hry. Matka výchovu nezvládá.

Proto se Vás opět ptám, Vážení soudci, je tento, státními institucemi vytvořený stav v souladu s oním Vámi deklarovaným zájmem dítěte, který jste shledali jinde nežli já? Spíše se však domnívám, že i Vy přece musíte moc dobře vědět, že zde ve skutečnosti o žádný zájem dítěte nejde, že to je všechno jenom hra – hloupá hra, jak odstranit otce z výchovy vlastních dětí a zajistit měsíční přísun financí k rukám matky.

Domnívám se, že v kontextu celého případu lze Váš postoj označit jakou naprosté faux pas, obhajobou zkosnatělého myšlení zcela nápadně ovlivněného subjektivním vnímáním rodiny, asi plynoucí z vlastní výchovy, zřejmě také v neúplné nebo narušené rodině. Nad posledními body odůvodnění nevěřicně kroutili hlavou i špičkoví právníci z Masarykovy univerzity v Brně.

Svým rozhodnutím jste dali mužské veřejnosti jasný signál, že zakládat rodinu, nebo snad dokonce vstupovat do manželství, je nejen jejich ekonomickou likvidací, ale také zřeknutím se svých základních práv na rodinný život a výchovu vlastních dětí. Ukázali jste, že otec a matka si nejsou ve svých právech rovni. A pokud se snad stane to neštěstí a narodí se rodičům potomek, že pro muže je výhodnější rodinu zanedbávat, chodit po hospodách a veřejných domech. Toto zjištění mě nenechává klidným a zároveň mi také nedodává optimismu do budoucna ještě někdy udělat tu chybu, oženit se a založit rodinu.

Osobně jsem s tímto stavem hluboce nespokojen, ale co s tím mohu dělat? Nic!

Děkuji Vám, Balíku, Nykodýme, Lastovecká!

táta dítěte